

Калоянъ Ромеоктонъ е мъртавъ.

Ромеи, латини, венгри, сърби можеха да си отдъхнатъ. Този, който цѣли десетъ години съ несломима воля чертаеше великото дѣло на Асѣновци — бѣ отпусналъ коравата си дѣсница.

Съ бавно движение князь Белота склапя очитѣ му.

Въ единъ жгълъ, отъ малката походна икона на царя, Солунскиятъ чудотворецъ гледа безстрастно и сурово съ яснитѣ си сини очи.

ГЛАВА XXXVII.

Въ тази нощъ, въ царския палатъ на Трапезица, нѣ какво смѣтно, тревожно чувство накара князь Иоанъ да отвори очи и да скочи седналъ на ложето си. Той се огледа замаянъ наоколо си. Струваше му се, че все още сънува. Нѣкой го бѣ извикалъ. Съвсемъ ясно той бѣ чулъ гласа на чичо си. Отчаянъ, страшенъ.

— Иоане! Иоане!...

Момъкътъ поглади горещото си чело. Тъмно безпокойство сви сърдцето му. Какво ли означаваше този сънъ? Какво ли ставаше тамъ долу, при Солунъ?

Той си легна, зави се и затвори очи. Но не можа да заспи вече. Хиляди съмнения горѣха мозъка му. Защо Добромиръ бѣше така таинствено изчезналъ? Какво се бѣше случило? Кога щѣше да се върне? А толкова отдавна не бѣ идвалъ находникъ отъ Солунъ...

Въ това време Радулъ съкращаваше пѣтя си съ единъ завои край Бѣласица, за да изпревари бѣгачитѣ на Манастиръ. Конниците му летѣха като бистрокрили птици. Ни умора, ни гладъ можеше да ги спре. Презъ кѣдето минѣха за кратка почивка, тѣлпи развълнуванъ народъ ги заграждаше и разпитваше дали грозната вестъ е вѣрна. Мнозина се присѣдиняваха къмъ Радуловата дружина и съ гнѣвни закани потегляха къмъ Търново.

Пристигнаха въ столицата презъ една тъмна, облачна нощъ. Още отъ далечъ тѣ разбраха, че е станало нѣщо. Предъ градскитѣ порти се мѣркаха засуетени стражи. Отъ